

Athén, 1890. April 14.

Kedves Fésém Bencri és igen tisztelt Sógorszáony!

Hogy ily késon vesztetek sorainkat, nem rajtuk mül, hanem az ilteni nyomor ilt görög postán, a mely a piraeasi Lloyd ügynökség által April 9 dikién ki küldött értesítőt csak 12 dikién juttatta kezünkhez s így még az nap be menve a két órat gy aloglái távolságra fekvő Piraeus, kikötő városba át vehettük kedves leveleket a benne lévő 50 forinttal együtt, még mielőtt megkezdődtek a fetisimálás görög keresztársu Roméiái.

Ösrinte köszönettel vettük emez összeget, de nem mint ajándékot, hanem mint földkételes kölcsönt. Gyánítjuk, hogy az Elzász. Lotharingiai súlyos árak stíntén fix etni kénytelen Magyarország ágnak fő városa nem Előváradi az igazi mun. Kával keresők stámára, kivélt ha az illető minden proteckio nélkül stítkely. Küzdeséről, az péntekölag két oldalról értesültem. Az egyike azt a megjegyzést tettem volt, hogy sajnálván ha Fésém világra szóló stámájával alázo. tos stól gaságre vedhetné magát csak az éit, hogy olyan városban maradjasson, a hol a stítkelyek csak nehezen tást ebemet képeznek.

He allgatásunkon nem két csófaltszóni, egyszer az éit nem, mert a mi meggyöződésünk prerent férj ai feleség elvált csóthalan, egyenrangu nem két, hanem csak kéttős személyiség; másolszor pedig az éit nem, mert az ándékunk volt feledve s elfelejtetve éit le a kényserü ílek további részét, hisz ha kapros rokon nem lehetünk, min et legyünk tetárokon? . . .

Értesíték a leírásokat teniszről, sőt a szöveg
sem fogadható el, mert én sem, a legkeisebb
katonafajában magukat lepöckésni engedő katonák
közül, sem a kilóki urán is befarakott főtörök fajától
való nem vagyok. II. é. előtt komiszul bántak velem
a magyar nemzet s. m. Akadémia hízótt amphibiandai
s most II. é. tán is olyan határozatott hoztak, a mely-
ről említett jóakarón maga azt írta, hogy »azt
hisztessiszesnek nem mondhatni.«

Azt, hogy a hercegi, akadémikus juiverienek
meg a magyar néket per »ungarische Luther-traktátó
sítfelesigü wurst-doctor, a pöfeszredő porosz-
szlovák főamphibiandum (nevet tudó) a ki maga egyedül
megemésztett közél 60 ezer forintot, kegy morzsájiert
könyörögjék Magyarországhoz, a melynek ügyeert
egész életem áhözva lett, oly iszonyu súlyedéseket
karkom, hogy egészem többet becsütöm, amiat a
legnyomomultabb módon való elpudzástulást...
Az igazamat nem ismerő termiszében a melhányos
sárga csak a valóban fölvilágosult emberek szíve,
nek a tulajdona, ezt pedig olyan országban, ahol
a pharankál által igazságosan tractált élet, meg a papos
s azok utáto szolgálói a legkényelmesebben írják
magukat, vajmi gyéren kábitkhatni.

Há a szegény székely országok tudnak valomint
tenni: akkor ideiglenesen vissza kerül a szegény
szülőföldre, hogy indiai kámlományokat ott
befejertsem, se a tulajdonképi Magyarországhoz
Koldus módon s koldusai világtól lábunk
tenni nem fogjuk.

Há tudtuk volna a múlt évben, hogy J. P.
jóakaróink csapán magára áll az Akadémiában

s elző leveleimnek igazságtalanságain az ő jó fiú vejjén
alapultak: hát akkor bizony megköszönök neki volna
jóakarátát s nem engednék volna, hogy helyzetünk
mivolta a bitangon orvára köthessék nagy hibában,
s a vesztégek által atyáim jussánk, a melynek lezige-
től véletlenszerű eseményekből azonnal törleskettünk.

Armban, a mi megköszönt megköszönt, kitűnő mit
akar velünk a szeszélyes sors, az egymást kereskedő
események lenyelése, mert egyebet sem kapunk a
bolygónkon, sem a világ egyetemen nem lát a tudomány.

Mindketten kényes ügyelete, sokszor csakja szor-
ozinté okajásunk mellett, hogy a család egyetemes, az
egyedüli boldogság soka se szünjen meg kitűnő is, maradtunk
farsangi rokonságot János is, Póza.

K. J. Szives ügyeleteink mellett tudand J. J. is
jóakarónkat, hogy utóbbi levelel vettük s idáig
vártunk a további tudósítás, a kimaradás a mutatja,
hogy nem sikerült újabb levele sem.

